

 Knizky.sk

NEPŘÍTEL VŠEHO SVĚTA

JACK LONDON

NEPŘÍTEL VŠEHO SVĚTA

JACK LONDON

eknizky.sk

Nepřítel všeho světa by eknizky.sk is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

Nepřítel všeho světa	1
----------------------	---

Nepřítel všeho světa

Byl to Silas Bonnerman, který posléze uhnal onoho vědeckého čarodějníka a úporného nepřítele lidstva Emila Glucka. Gluckovo přiznání před tím, nežli jej posadili do elektrické židle, vrhlo mnoho světla na celou řadu tajuplných příběhu, z nichž mnohé spolu zjevně neměly souvislosti, ale jež tak silně poplašily celý svět mezi léty 1933 a 1941.

Nebylo to dříve, nežli onen nepopíratelný doklad byl uveřejněn, kdy veškeren svět počal teprve tušiti, že byla jistá souvislost mezi zavražděním portugalského krále a královny a zavražděním několika policejních důstojníků v New-Yorku.

Ačkoliv všechny činy Emila Glucka byly čímsi, co bylo vrcholení hrůzy, přece musíme cítiti v jistém ohledu soustrast s oním nešťastným, špatně vychovaným a utýraným geniem. O jisté stránce jeho života nebylo dosud nikde mluveno před tím, nežli učinil ono vyznání, a z ohromné spousty důkazů a dokladů, jakož i připomínek z doby, kde právě meškáme, dovedeme si vykresliti úplně přesný obraz jeho osoby a rozpoznati vlivy a tlak, který z něho vytvořil lidskou obludu a jenž jej zahnal na onu strašlivou cestu, po níž se štvál nahoru a dolů.

Emil Gluck narodil se v Syrakusách, ve státě New-Yorkském, v roce 1895. Jeho otec Josephus Gluck byl

2 Nepřítel všeho světa

speciálním policistou a nočním strážníkem a. zemřel v roce 1900 prudkým zápallem plic, Jeho matka, hezké, ale křehké stvoření, jež před svatbou byla modistkou, usoudila se až k smrti žalem nad ztrátou svého chotě. Tato matčina přecitlivělost byla dědictvím, jež se stalo hochu nemocí a strašlivou věcí.

V roce 1901 hoch Emil, tehdy šestiletý, přišel ke své tetě, Mrs. Ann Bartellové. Byla to sestra jeho matky, ale v její hrudi nebylo místa pro vyhráněné city zamlklého hochu. Ann Bartellová byla marnivá, povrchní a nesrdečná žena. K tomu pronásledovalo ji prokletí chudoby a byla zatížena mužem, který byl praobyčejným lenochem a toulavým ničemou. Mladý Emil Gluck nebyl zde příliš vítán a Ann Bartellová neostýchala se dáti mu to zcela přímo na jevo. Jako ilustraci o chování, jež zakusil hned zpočátku, uvádíme tuto okolnost:

Když hoch žil v rodině u Bartellů asi přes rok, zlomil si nohu. Trpěl tuto nehodu, když si hrál na zapovězené střeše — jak to činili a budou činiti všichni hoši až do konce světa. Noha byla přeražena na dvou místech mezi kolenem a kyčlí. Emil za pomoci svých poděšených soudruhu snažil se dovléci až na protější chodník, kdež omdlel. Děti ze sousedství měly strach z oné tvrdě vypadající ženy, kteráž vládla v Bartellově domácnosti; avšak sebravše všechnu svoji odvahu, zazvonily a oznámily Ann Bartellové tuto nehodu. Ta však se ani nepodívala na onoho maličkého hochu, jenž ležel roztažen na chodníku, nýbrž zabouchla dveřmi a vrátila se k neckám. Čas míjel.

Přikvačil liják a Emil Gluck, probrav se ze své mdloby, ležel sténaje v dešti. Noha potřebovala okamžitého ošetření. Za těchto okolností zápal vzrůstal velmi prudce a stal se velmi nebezpečným. Teprve po dvou hodinách, když rozhněvané ženy ze sousedství reptaly proti Ann Bartellové, přišla se tato podívat na chlapce. Kopla jej do boku nohou, jak zde ležel bez pomoci, a v hysterickém záchvatu se jej sřekla. Nebyl jejím dítětem, prohlásila a doporučila, aby byla zavolána ochranná stanice, kteráž by jej odvezla do nemocnice. Pak se vrátila domů.

Byla to jiná žena, Elizabeth Shepstonová, kteráž právě kráčela podél a kteráž seznavši situaci, dala hochu, položití stranou. Poté zavolala lékaře a odstrčivši Ann Bartellovou stranou, dala hochu odnésti do bytu. Když se lékař dostavil, Ann Bartellová ihned jej upozornila, že mu ničeho nezaplatí za jeho služby. Po dva měsíce poležel si mladý Emil v posteli, celý první měsíc pouze na zádech, nesměje se obrátiti. A ležel zde zanedbáván a sám, leda kromě příležitostných návštěv neodměňovaného a přepracovaného lékaře. Neměl hraček, neměl ničeho, čím by si ulehčil nudu dlouhých a nekonečně se vlekcoucích hodin. Ani jediné vlídné slovo nebylo na něho promluveno, žádná hladící ruka nedotkla se jeho spánku, neseznal jediného pohybu milující něhy — nic nežli výčitky a tvrdosti Ann Bartellové a neustále se opakující ujišťování, že jej zde nemají rádi. Proto možno lehce pochopiti, že v tomto okolí pozvolna se rodilo v

4 Nepřítel všeho světa

zanedbávaném hochu mnoho hořkosti a nepřátelství pro toto chování, kteréž se později vybijelo v činech velmi strašlivých a ohromujících hrůzou všechen svět.

Mohlo by se zdáti zvláštním, že pomocí Ann Bartellové Emilu Gluckovi dostalo se universitního vzdělání; ale vysvětlení jest zcela jednoduché. Její manžel, budiž k ničemu, utekl od ní a najal si pole ve zlatých dolech Nevadských, načež se k ní vrátil jako mnohonásobný milionář. Ann Bartellová nenáviděla onoho hochu, i poslala jej hned poté do Farristownské Akademie, daleko na sta mil. Jsa plachý a citlivý, jako každá osamělá, nechápaná duše, vzdálil se ve Farristownu ještě více od lidí. Nikdy nepřišel domů, ani na prázdniny, ani o svátky, jako dělali ostatní hoši. Na místo toho toulal se po opuštěných budovách a polích, přátele se nebo nenávidě služebnictvo nebo dozorce, mnoho čta a přemýšleje a věnuje celé dny na toulky poli nebo před ohněm krbu a maje nos vnořený do nějaké knihy. Právě v této době pro nadužívání zraku byl nucen nositi brejle, kteréž tolik vynikaly na jeho podobiznách, uveřejňovaných v časopisech v létech 1941.

Byl to pozoruhodný student. Píle podobná jako měl on byla by jej dovedla hodně daleko; ale on nepotřeboval této píle. Pouze pohlédl na text v knize a již ovládal všechnu látku. Výsledek toho byl, že si nashromáždil nesmírnou zásobu vědomostí touto vedlejší četbou a získal za půl roku mnohem více vědomostí nežli průměrný student za půl tuctu let. V roce 1909., když mu bylo

teprve čtrnácte let, byl schopen, »více nežli schopen«, jak říkal o něm ředitel oné akademie, vstoupiti na universitu v Yale nebo v Harvardu. Jeho mládí zavinilo však, že nebyl přijat ani do jedné z těchto universit, a tak v roce 1909. shledáváme se s ním jakožto s nováčkem v historické koleji Bowdoinově. V roce 1913. byl promován za nejvyšších poct a hned na to následoval svého profesora Bradlougha do Berkeley, stát California. Jediným přítelem, jež našel Emil Gluck v celém svém životě, byl mu tento profesor Bradlough. Tento byl pro chorobu plicní nucen vyměnit si místo z Maine do Kalifornie, kterážto výměna byla mu usnadněna nabídkou profesorského místa na státní universitě. Po celý rok 1914. Emil Gluck sídlil v Berkeley a navštěvoval speciální vědecké kursy. Koncem onoho roku dvojí úmrtí změnilo jeho vyhlídky do budoucnosti a jeho životní poměry. Smrt profesora Bradlougha vzala mu jediného přítele, kteréhož kdy v životě poznal, a smrt Ann Bartellové zbavila jej vší podpory. Tato žena, nenávidíc stále onoho nešťastníka a to až do poslední chvílky, vybavila jej pouhým jedním stem dolaru.

Následujícího roku, kdy dosáhl věku dvaceti let, Emil Gluck byl ustanoven učitelem chemie na kalifornské universitě. Zde ubíhala mu léta zcela klidně. Vykonával svědomitě své povinnosti, jež mu vynášely slušný plat, a protože byl dosud studentem, vykonal šest zkoušek. Byl mimo jiné doktorem sociologie, filosofie, všeobecných

6 Nepřítel všeho světa

věd. ačkoliv byl znám celému světu, zejména v poslední době pouze jako profesor Gluck.

Bylo mu sedmadvacet let, když se poprvé octl v novinách, vydav spis »Pohlaví a pokrok«. Tato kniha jest až do dneška základním kamenem pro historii a filosofii manželství. Byl to silný svazek asi o sedmi stech stránkách, neobyčejně pracně, pečlivě a přesně sestavený a pravý originál. Byla to kniha pro učence a Gluck nepočítal s tím, že s ní prorazí v širších kruzích. Ale Gluck v poslední kapitole, používaje k tomu pouze tři řádek, zmínil se o filosofické žádoucnosti manželství na zkoušku. Některé noviny uchopily se těchto tří řádek, »zabarvily si je do žluta«, jak se říkalo v oné době a sesměšnily před celým světem Emila Glucka, obrejleného dvacetisedmiletého profesůrka. Fotografové jej »chytali«, byl obléhán zpravodaji, ženské kluby v celé zemi posílaly mu resolucc, odsuzující jej i jeho nemravné theorie. A na krajní levici kalifornského Sněmu v době, kdy se vedla rozprava o sestátnění university, vzrušeně se žádalo, aby byl Gluck vypuzen a aby se tak stalo s pohrůžkou, že universita nebude sestátněna — ovšem žádný z jeho pronásledovatelů oné knihy ani nečetl. Překroucené citování oněch tří řádek novinami však stačilo. Zde byl počátek nenávisti Emila Glucka k novinářům. Pro ně byla vážná a veskrze cenná práce šesti let předmětem posměchu celé veřejnosti. Gluck však až do dne své smrti k jejich trvalé lítosti nikdy jim toho nezapomněl.

Byly to rovněž noviny, kteréž byly zodpovědny za další zkázu, již mu způsobily. Po celých pět let, jež následovala po vydání onoho spisu, zůstával tich a ticho muže, jenž žije samotářsky, není dobrým zjevem. Můžeme posuzovati jen sympaticky strašlivé osamocení Emila Glucka na této zalidněné universitě, neboť byl bez přátel a beze vší sympatie. Jediným jeho útočištěm byly knihy; v té době čet] a studoval s ohromnou pílí. Ale v roce 1927. přijal pozvání, aby se objevil před Společností Lidských Zájmu v Emeryville. Netroufal si tam promluvit a jak tyto řádky píšeme, máme před sebou jeden výtisk jeho učeného pojednání. Jest zcela střízlivé, profesorské a vědecké a což se musí dodati, zcela konservativní. Ale na jednom místě sdílí názor, a já to ponechávám jeho vlastním slovům, »že nastává ve společnosti průmyslová a sociální revoluce«. Jistý zpravodaj, který byl přítomen onomu sezení, uchopil se slova »revoluce«, rozvrátil jeho smysl a napsal překroucenou zprávu, ve které líčil Emila Glucka jako anarchistu. Jakmile se jednou slovo » Profesor Gluck, anarchista« rozneslo světem, byl vhodně »vyličen« ve všech novinách oné země.

Pokusil se odpovědět na tento předvídaný novinářský útok, ale pak zůstal zmlklý. Trpkost zmocnila se jeho duše. Fakulta universitní sama jej vyzvala, aby se bránil, ale on to prudce odmítl a odepřel pustiti se v obranu svého spisu, věda, že jest již předem dán na index. Odmítl také to, aby se vzdal svého místa; proto byl z university vyloučen.

8 Nepřítel všeho světa

Musíme dodat, že to byl politický tlak, který byl v tomto směru vykonán na ředitelstvo universitní a na jeho rektora.

Pronásledován, potupen a rozmrzen na celý svět, odstrčený a samotářský, náš muž nepokusil se o odvetu. Veškeren jeho život byl prosycen jedine hříchem proti němu. Ale pohár jeho hořkosti nebyl dosud přeplněn, Ztratil svoje povolání a nemaje žádných příjmu, hledal si nové postavení. Jeho první zaměstnání bylo v Unii železářských továren v San Francisku, kdež se osvědčil jako vynikající kreslič. Bylo to zde, kdež získal první znalosti o bitevních lodích a jejich stavbě. Ale novináři vypátrali jej zde a vylíčili jej v tomto jeho novém povolání. On ihned se vzdal svého místa a našel si místo jiné. Ale později jej novináři vystrnadili i odtud a pak asi z půl tuctu jiných zaměstnání; tu zocelila jeho ruka následkem tohoto pronásledování od novinářů. To v něm uzrálo, když si zařídil elektroplatinový závod v Oaklandu na Telegrafní třídě. Byl to zcela malý krámk, v němž zaměstnával tři muže a dva chlapce. Gluck sám pracoval v něm mnoho hodin. Noc co noc, jak policejní strážník Carew dosvědčil při líčení, neopouštěl krám až v jednu nebo ke druhé hodině z rána. Bylo to právě v této době, kdy podařilo se mu vynalézt samočinný zapalovač pro plynové stroje, kterýžto vynález učinil jej posléze boháčem.

Otevřel svůj elektroplatinový obchod brzy z jara 1928 a bylo to v témž roce, kdy se v něm zrodila zkázonosná láska k Iréně Tackleyové. Není nesnadno představit si,

že tak neobyčejný tvor, jako byl Emil Gluck, mohl být pouze neobyčejným milencem. Jest k tomu připojiti, že to byl genius, jehož uzavřenost a trpkost musila být vzata v úvahu zároveň s tím, že nevěděl ničeho o ženě. Jakýkoliv smysl touhy, jenž plynul z jeho bytosti, nebyl zkušěn v obvyklém vyjadřování svých citů. Při tom jeho neobyčejná bázlivost přispívala k tomu, že projevy jeho lásky byly nezvyklé. Iréna Tackleyová byla hezká, mladá žena, ale při tom byla povrchní a lehkomyšlná. V onu dobu pracovala v malém cukrářském závodě napříč třídy, kdež měl Gluck svůj krám.

Jeho zvykem bylo, že přicházel se sem napítí ledové smetany anebo limonády a při tom se na ni díval. Zdálo se, že tato dívka o něho nedbala a pouze si s ním zahrávala. Byl »trochu na křivo«, jak říkala a jindy zase nazývala jej pomatencem, když jej popisovala, jak sedí u stolku a proniká jí pohledem skrze sklo brejlí, červenaje se a koktaje, když mu věnovala trochu pozornosti a často opouštěje s překotem její krám všecek zmaten.

Gluck dával jí překvapující dary. Stříbrný čajový příbor, diamantový prsten, kožesinovou soupravu, skla do divadla, rozsáhlé dílo »Dějiny světa« ve mnoha svazcích a motorové kolo, které dal ve svém obchodu zcela postříbřili. Avšak nyní vystoupil milenec této dívky, který jej odkopl, jsa silně rozzloben a donutil Trénu, aby vrátila Gluckovi zvláštní druhy jeho darů. Tento muž, jenž se jmenoval William Sherbourne, byl hromotluk a hloupé stvoření, velkohubý muž pracující třídy, který se stal velmi

10 Nepřítel všeho světa

brzy úspěšným podnikatelem staveb. Gluck toho všeho nechápal a snažil se dostat vysvětlení, pokoušeje se promluvit s dívkou, když večer ubírala se z práce domů. Ta však prozradila to Sherbournovi a ten jednoho večera Gluckovi pořádně natloukl. Bylo to velmi důkladné sbití, neboť dle záznamů nemocnice rudého kříže Gluck byl tak spořádán, když tam oné noci byl přivezen, že nemohl nemocnici opustiti po celý týden.

Avšak Gluck tomu opět neporozuměl. Pokračoval v tom, že vyhledával u dívky dalšího vysvětlení. Ze strachu před Sherbournem požádal policejního náčelníka, aby mu dovolil nosit i revolver, kteréžto povolení bylo mu odmítnuto a noviny, jako obyčejně, rozhovořily se o tom jako o sensační věci. Pak byla Iréna Tackleyová zavražděna a to šest dní před jejím zamýšleným sňatkem se Sherbournem. Stalo se to v sobotu večer; toho dne pracovala dlouho v cukrárně a odešla až po jedenácté v noci s celou svojí týdenní mzdou v kabelce. Jela ze třídy San Pablo pouliční dráhou do třicáté čtvrté třídy, kdež vystoupila a přecházela třemi bloky domu k svému příbytku. Tehdy byla naposled spatřena živa. Druhého rána našli ji uškrcenou na pustém místě.

Emil Gluck byl hned na to uvězněn. Ať si dělal cokoli, nic jej nemohlo zachrániti. Byl usvědčen nejenom ze samozřejmých okolností, ale také z důkazu »upečených« Oaklandskou policií. Nebylo sporu o tom, že velká část důkazů byla jí pouze uměle zosnována. Svědectví kapitána

Shehana bylo nejhanlivějším křivopřísežnictvím, neboť bylo dokázáno mnohem později, že v rozhodné noci nejenom nebyl v sousedství vraždy, ale meškal mimo město v nějaké záležitosti v San Leandro Road. Nešťastný Gluck byl odsouzen na doživotí do San Quentinu a při tom noviny i veřejnost měly ještě za to, že spravedlnost byla znásilněna a že měl býti nad ním vynesena rozsudek smrti.

Gluck vešel do San Quentinského žaláře dne 17. dubna 1929; byl tehdy třicet čtyry let stár a po dobu tří a půl roku, jež ztrávil většinou v samovazbě, byl ponechán sám sobě, aby přemýšlel o lidské nespra vedlnosti. Bylo to právě v této době, kdy se h® zmocnila roztrpčenost a on počal nenáviděti každého lidského tvora. V téže době vykonal ještě tři věci: Napsal pověstné pojednání »Lidské mravy« a pozoruhodnou brožuru »Zdravý zločinec« a konečně vypracoval si strašný a hnusný plán pomsty. Byla to nepatrná příhoda, kteráž se kdysi sběhla v jeho elektroplatinovém závodě a kteráž vnukla mu myšlenku, aby použil prazvláštní zbraně pomsty. Jak doznal při svém úplném vyznání viny, vypracoval každou podrobnost theoreticky v době svého uvěznění a mohl tak, jakmile byl propuštěn, přikročiti bezprostředně na dráhu své pomsty.

Jeho propuštění z vězení bylo pravou sensací. Bylo také zcela bídně a zločinně oddáleno bezhlavostí zákonných orgánů a zákona samého. V noci dne 1. února 1932 byl střelen jakýsi Tim Has well, známý zločinec,

12 Nepřítel všeho světa

když se pokoušel oloupiti jakéhosi občana z Piedmond Heignet. Tim Haswell potácel se mezi životem a smrtí ještě tři dny a v této době přiznal se nejenom k zavraždění Irény Tackleové, ale poskytl i rozhodující důkazy o ní. Berd Danniker, trestanec, kterýž umíral na úbytě ve Folsomském vězení, byl udán jako jeho spoluvinník a přiznal se také. Až do dneška nemůžeme pochopiti onen bezhlavý odkladný postup spravedlnosti v době před naší generací. Emilu Gluckovi bylo dokázáno v únoru, že jest zcela nevinný, ale nebyl propuštěn na svobodu až teprve v říjnu na to následujícím. Po celých osm měsíců tento muž, na němž byla páchána nejstrašlivější křivda, byl nucen podrobiti se nezaslouženému trestu. To ovšem nemohlo jej nikterak svést k měkkosti a k jasnému názoru na svět a dovedeme si proto zcela dobře představit, jak se šířal ve své duši hořkostí po celých oněch strašných osm měsíců.

Vrátil se do světa koncem roku 1932, jako obvyklý předmět líčení ve všech novinách. Noviny na místo, aby vyjádřily srdečné politování nad ním, pokračovaly v sensačním starém jeho pronásledování. Jeden časopis udělal dokonce ještě více. Byl to »San Francisco Intelligence«. Jeho vydavatel John Hartwell vymyslel si vtipnou teorii, jež překroutila přiznání obou zločinců a dokazovala, že Gluck jest za všechno zodpovědný a zejména za vraždu Irény Tackleyové. Tento Hartwell zemřel. Také Sherbourne zemřel a policejní strážník

Phillips byl střelen do nohy a musil opustiti mužstvo Oaklandské policie.

Zavraždění Hartwellovo bylo dlouhou dobu tajemstvím. Byl ve chvíli vraždy sám ve své vydavatelské kanceláři. Výstřely z revolveru byly zaslechnuty kancelářským hochem, který přispěchal a našel Hartwella, jak dodýchal ve svém křesle. To, co uvádělo policii v rozechvění, byl fakt, že byl nejenom zastřelen svým vlastním revolverem, ale že tento revolver vybuchl v zásuvce jeho psacího stolu. Kulky prorazily předek zásuvky a vnikly do jeho těla. Policie vysmála se domněnkám o sebevraždě, ale vražda pokládána byla za čistou nemožnost a veškerá vina byla setřesena na společnost Eureka pro výrobu bezdýmných patron. Policie vysvětlovala si totiž, že výbuch povstal bezděčným vznícením a chemikové společnosti byli při vyšetřování hodně zdeptáni. Ale to, o čem se policie nedověděla, bylo, že přes onu ulici v nájemném domě v pokoji číslo 633 byl nájemníkem Emil Gluck, který byl právě doma v onen okamžik, kdy Hartwellův revolver tak tajuplně vybuchl.

V oné době nebyla také zjištěna spojitost mezi smrtí Hartwellovou a smrtí Williama Sherbourna.

Sherbourne bydlil dále v domku, který si vystavěl pro Irénu Tackleyovou, a jednoho rána v lednu 1933 byl nalezen mrtev. Výsledek koronerova vyšetřování bylo rozhodnutí, že jde o sebevraždu, neboť byl zastřelen svým vlastním revolverem. Podivné při tom bylo, že oné noci byl střelen také policista Philips na chodníku proti

14 Nepřítel všeho světa

Sherbournovu domku. Tento strážník doplazil se k policejnímu telefonu na blízku rohu a zavolal si sám ochrannou stanicí. Prohlašoval, že jej kdosi střelil ze zadu do nohy. Tato noha byla tak strašně roztržena třemi kuličkami ráže 38, že bylo nutno, aby mu ji odřizli. Avšak, když policie vypátrala, že zranění se stalo jeho vlastním revolverem, utržil si ke všemu ještě značný výsměch a bylo mu tvrzeno, že si to udělal v opilosti. Ačkoliv popíral, že by byl vypil jedinou kapku a neustále tvrdil, že měl revolver v kapse na zádech a že na něho nemohl položit ani prst, byl od policie propuštěn. Vyznání Emila Glucka o šest let později očistilo nešťastného policistu z jeho neštěstí a žije až dodnes v dobrém zdraví, dostáváje nepatrnou pensi od města.

Emil Gluck rozhodnuv takto o svých přímých nepřátelích, počal nyní hledati nové pole působnosti. Zejména pokračoval ve svém nepřátelství proti novinářům a policii, kteréžto smýšlení bylo v něm stále svěží. Výnos jeho patentu o samočinném zapalování gasolinových strojů stoupl od té doby, kdy dlel ve vězení, a pak rok od roku hodnota tohoto vynálezu stoupala. Byl proto nyní neodvislým, mohl odcestovati kamkoliv chtěl po celé zemi a ukájeti svoji strašlivou touhu po pomstě. Stal se šilencem s utkvělou myšlenkou a anarchistou — nikoliv filosofickým anarchistou, nýbrž anarchistou násilí. Snad i toto slovo není přiléhavé a bylo by lépe dáti mu název nihilisty, nebo an-nihilisty. Jest známo, že se nepřipojil k žádné skupině

terroristů. Pracoval zcela sám, ale šířil kolem sebe tisíckrát více zákázonosných činu, nežli všechny skupiny terroristů dohromady.

Ohlásil svůj odjezd z Kalifornie tím, že vyhodil do povětrí Masonskou tvrz. Při svém doznání prohlásil, že to byl zcela nepatrný pokus, že tím chtěl pouze vyzkoušeti svoji sílu. Po osm let toulal se po zeměkouli, rozšiřuje kolem sebe tajemnou hrůzu a niče majetek v ceně celých set tun milionů dolarů a zničiv bezpočet životů. Jediným dobrým výsledkem jeho strašlivého počínání bylo, že zničil tím všechny teroristy. Pokaždé totiž, když něco povedl, všichni terro-risté v sousedství byli polapeni do policejní sítě a mnozí z nich i popraveni. Jenom v Římě samotném bylo jich popraveno sedmnáct hned po vražedném útoku na italského krále.

Snad největší úžas na světě byl způsoben zavražděním krále a královny portugalské. Bylo to právě v jejich svatební den. Byla provedena všechna možná bezpečnostní opatření proti terroristům a cesta do katedrály lisabonskými ulicemi byla vroubena trojnásobnou řadou vojska; skupina dvou set jezdců obklopovala jejich povoz. Náhle stala se ona překvapující událost. Automatické pušky jezdců počaly samy o sobě vystřelovati a podobně i pušky dvojí řady pěchoty v nejbližší blízkosti vozu. Vojáci byli rozrušeni zmatkem výstřelů a obraceli pušky všemi směry. Vraždění bylo strašné. Koně, vojsko, diváci, král i královna byli v pravém slova smyslu prostršleni kulemi.

16 Nepřítel všeho světa

Aby tato událost byla ještě více složitější, na dvou různých částech mezi davem za pěchotou dvěma terroristům vybuchly pumy na jejich vlastním těle. Tyto bomby měly být vrženy, kdyby se hodila příležitost. Kdo tohleto vše mohl vědět! Příšerný zmatek, do něhož se mísilo vybuchování bomb, dodával síly všeobecnému zděšení. Zdálo se, že jest to pouze část všeobecného útoku.

Prazvláštní bylo, co nemohlo být nijak vysvětleno, jak se chovali vojáci se svými vystřelujícími ručnicemi. Zdálo se být nemožno, že by to bylo nějaké spiknutí, ale na sta jejich poletujících kulí zabíjelo a to i krále, a královnu. Na druhé straně bylo vše mnohem podivnější, nežli vše ostatní. Byla to okolnost, že sedmdesát procent vojáku samotných bylo pobito nebo poraněno. Někteří vykládali si důvod k tomu, že věrná pěchota, pozorující útok na královský vůz, zahájila palbu na zrádce. Avšak ani nejmenší stopa, prokázat i toto podezření, nebyla vyšetřena u těch, kdož toto zabíjení přežili, ačkoliv mnozí byli i mučeni. Všichni tvrdošijně tvrdili, že nevypálili pušek, a že tyto vybuchovaly samy od sebe. Chemikové se tomu smáli, tvrdíce, i kdyby se připustilo vybuchnutí jednotlivé patrony, naplněné novým bezdýmným prachem, kterýž mohl se samovolně vznítiti, bylo naprosto nemožno a neprokázatelné, aby všechny patrony v určitém obvodu tak samovolně vybuchly. A tak posléze nebylo dosaženo žádného vysvětlení v této ohromující události. Všeobecné mínění v ostatním světě bylo, že celá událost

byla výsledkem bezhlavé paniky poblázněných Latinců, kteří byli jako střestění, když vybuchly dvě bomby terroristů. A ve spojitosti s tím byla připomenuta směšná srážka, jež se stala před dlouhými lety mezi ruským válečným loďstvem a anglickými rybářskými čluny.

Emil Gluck se jenom smál a kráčel dále svojí cestou. On o tom všem věděl: co však o tom mohl věděti ostatní svět? Na toto tajemství narazil ve svém starém obchodu elektroplatinovém na Telegrafní třídě v městě Oaklandu. Stalo se v oné době, že Thurstonova elektrická společnost zařídila stanici bezdrátové telegrafie poblíže jeho obchodu. V brzku na to jeho elektroplatinové zařízení počalo trpěti poruchami. Watové dráty dostávaly často špatné spojení a když Gluck pátral po příčinách, shledal, že ve spojení drátů jsou jemná roztavená místa. Tím, že byl zvýšen odpor, byl způsoben ustavičný proud veškerým platinovým roztokem, který se »zavařil« a ničil veškerou práci. »Avšak, co způsobilo toto roztavení?« tázal se Gluck sama sebe. Jeho úsudek byl zcela jednoduchý: Dříve než byla vybudována bezdrátová stanice, jeho stroje pracovaly dobře. Avšak po jejím zřízení watové zařízení bylo zničeno. Mohla tedy býti příčinou toho všeho pouze tato bezdrátová stanice. Ale jakým způsobem? Tuto otázku velmi brzy si zodpověděl. Jestliže elektrické výboje bezdrátové stanice mohou způsobiti určité účinky na přijímací přístroj přes tři tisíce mil za oceánem, pak jistě tytéž výboje z blízké bezdrátové stanice mohly způsobiti tytéž účinky ve

18 Nepřítel všeho světa

vzdálenosti čtyř set kroků na špatné spojení v jeho elektrickém vedení.

Gluck v oné době o tom dále nepřemýšlel. Pouze předělal svůj elektroplatinový stroj; ale později, když dlel ve vězení, vzpomněl si na tuto událost a jako bleskem uvědomil si v mysli plný její význam. Seznal v tom tichou tajnou zbraň, se kterou by se mohl pomstít celému světu. Jeho ohromný vynález, který zašel s ním, znamenal ovládání směru a síly elektrického výboje. V oné době byl to ještě nerozřešený problém bezdrátové telegrafie stejně jako až dodnes, ale Emil Gluck ve své vězeňské kobce jej ovládl a jakmile byl propuštěn, počal jej provádět. Bylo to úplně jednoduché, dát elektrické síle směr, jaký chtěl a uvést jiskru do skladiště prachu ve tvrzi nebo na bitevní lodi, nebo v patroně revolveru. A nejen mohl zapálit prach na určité vzdálenost, ale dovedl i roznitit požár. Ohromný požár v Bostonu byl způsoben jím, čirou náhodou, ačkoliv, jak doznal, dodatečně se zaradoval z tohoto neštěstí a nikdy prý neměl důvodu, aby ho politoval.

Byl to Emil Gluck, který dal podnět ku strašlivé německo-americké válce, kde zahynulo na osm set tisíc životů a bylo zničeno bezpočet lidského jmění. Budiž připomenuto, že v roce 1939 následkem Pickardovy příhody přerušeny byly styky mezi oběma těmito zeměmi. Germanie, ačkoliv to těžce nesla, netoužila po válce a aby

prokázala své mírumilovné smýšlení, vyslala korunního prince se sedmi válečnými loďmi k přátelské návštěvě do Spojených Států. V noci dne 15. února leželo těchto sedm válečných lodí na kotvách v Hudsonu proti New Yorku a právě oné noci vyjel si Emil Gluck na své lodici sám, maje na palubě všechny své ničivé přístroje. Tuto lodici, jak bylo později prokázáno, koupil u Ross-Turnerovy společnosti a větší část přístrojů, jichž oné noci použil, opatřil si v elektrických závodech Columbia. To vše ovšem nebylo v oné době známo. Vše, co bylo patrné, bylo, že všech sedm válečných lodí vyletělo jedna po druhé do povětří ve zcela pravidelných čtyřminutových přestávkách. Devadesát procent mužstva a důstojnictva i s korunním princem přišlo zde o život. Mnoho let před tím americká válečná loď Maine byla vyhozena do povětří v Havanském přístavu, což mělo v zápětí válku se Španělskem. Ačkoliv neustále byla zcela odůvodněná pochybnost, zda výbuch stal se následkem spiknutí anebo pouhou náhodou, naprosto nedalo se náhodou vysvětliti vyhození těchto sedmi válečných lodí na Hudsonu ve čtyřminutových přestávkách. Německo bylo přesvědčeno, že to bylo způsobeno podmořskými ponorkami a hned na to prohlásilo válku. Bylo to šest měsíců po Gluckově doznání, kdy vrátilo Spojeným státům Filipiny a Havajské ostrovy.

Mezi tím Gluck, tento zlomyslný čaroděj a úhlavní nepřítel lidstva, pracoval na své strmé stezce zkázy.

20 Nepřítel všeho světa

Nezůstávalo po něm ani stopy. Pokaždé ji za sebou zahladil s vědeckou přesností. Jeho metoda byla, že si najal nějaký pokoj nebo dům a zde tajně sestavil svůj přístroj, kterýžto během doby tak zdokonalil a zjednodušil, že zaujímal velmi málo místa. Poté, když dokonal své poslání, pečlivě odstranil svůj přístroj. Měl naději, že bude dlouho žítí při tak hrozném zločinném počínání.

Epidemické postřelování New Yorských policistů bylo pozoruhodnou událostí. Stalo se jedním z nejhroznějších tajemství oné doby. V krátké době dvou týdnů bylo postřeleno přes sto policistů do nohy vlastními revolvéry. Inspektor Jones nerozřešil sice tuto tajemnou událost, ale jeho nápad posléze Glucka přemohl. Na jeho doporučení policisté přestali nosit revolvéry a ono náhodné postřelování ihned ustalo.

Bylo to záhy z jara roku 1940, kdy Gluck zničil loděnici v Mare Islandu. Ze svého pokoje ve Valleo vyslal elektrické výboje přes Valleyovskou úžinu na Mare Island. Nejprve zapálil blesky bitevní loď Maryland. Ta spočívala právě v doku u skladiště s minami. Na její přední palubě na vysokém dočasném lešení z trámů bylo rozloženo na sto min. Tyto miny byly určeny k obraně Golden Gate. Jedna z těchto min byla s to zničití deset bitevních lodí a zde bylo min na sta. Výbuch byl strašlivý; ale to byla pouze Gluckova ouvertura. Vyslal své blesky dolů podél břehů Mare islandu a zapálil pět torpedových člunů, stanici pro torpédovky a velké skladiště na východním konci ostrova. Vrátil se pak na západ a vyhodiv do povětří několik

skladišť na výšině u pobřeží, rozbil tři křižníky a bitevní lodi Oregon, Delavare, New Hampshire a Floridu. Tato poslední byla právě dopravena do suchého doku a tento velkolepý suchý dok vyletěl do povětří.

Byla to strašlivá katastrofa a hrůza se strachem prošla celou zemí. Ale to nebylo nic u srovnání s tím, co následovalo. Při posledním zločinu tohoto roku Emil Gluck úplně vyčistil Atlantické pobřeží mezi Manem a Floridou. Nic mu neuniklo. Pevnosti, miny, pobřežní ochranná zařízení všeho druhu, torpédové stanice, skladiště, vše vyletělo do povětří. Tři měsíce poté uprostřed zimy vyčistil severní pobřeží mezi Středozezemním mořem, od Gibraltarů až do Řecků, tímž překvapujícím způsobem. Smutek padl na všechny národy. Bylo patrné, že za vši touto zkázonosnou činností skrývá se zločinnost lidská a stejně bylo patrné, že tato zkáza nebyla dílem jednoho národa. Jedna věc byla jasná, totiž, že tato lidská bytost, aťsi to byl kdokoliv, ohrožovala celý svět. Ani jeden národ nebyl před ní bezpečný. Proti tomuto neznámému a všemocnému nepříteli nebyla možná žádná obrana. Válka zde byla zbytečná. A nejen zbytečná, ale právě z ní tryskalo největší nebezpečí. Na celý rok ustala výroba prachu a všichni vojáci a námořníci byli staženi ze všech pevností a válečných lodí. Dokonce bylo uvažováno zcela vážně o světovém odzbrojení na schůzi mocností, jež byla svolána v této době do Haagu.

A byl to Sillas Bannerman, agent tajné policie

22 Nepřítel všeho světa

Spojených Států, který došel světové pověsti zatčením Emila Glucka. Bannermanovi se všichni z počátku smáli, ale on si vše připravil velmi dobře a po několika týdnech i ti, kteří nejvíce o tom pochybovali, nabyli přesvědčení o vinně Emila Glucka. Jedinou věcí však, kterou si Sillas Bannerman nedovedl nikdy vysvětliti, a to ku svému vlastnímu uspokojení, bylo, jak vlastně poprvé připadl na myšlenku spojitosti Glucka s oněmi strašlivými zločiny.

Pravda jest, že Bannerman dlel ve Valley s tajným vládním posláním právě v době zkázy Mare Islandu. Pravda je dále, že na ulicích ve Valley Emil Gluck byl označován jako ztřeštěnec, ale v oné době neučinilo to na něho žádného dojmu. Bylo to teprve později, když dlel na prázdninách v Rocky Mountains a kdy četl poprvé zprávy, jež byly uveřejněny o zkáze podél Atlantického břehu, kdy Bannerman náhle si připomenul Emila Glucka. Probleskla mu hlavou myšlenka spojitosti mezi Gluckem a onou zkázou. Byla to pouze jeho domněnka, ale stačila mu. Hlavní zásadou bylo pojetí oné domněnky v pochodu zcela nevědomé mozkové činnosti — věc to zcela nepochopitelná, podobná jako na příklad blesk v Newtonově mysli o zásadě zemské přitažlivosti. Ostatek byl zcela snadný.

Kde byl Gluck v době zkázy u Atlantického pobřeží? To byla otázka, která vznikla v Bannermanovu mozku. Na jeho vlastní žádost byla mu svěřena tato záležitost. Netrvalo to dlouho a zjistil, že Gluck dlel tehdy dole na atlantickém pobřeží a ,to ke konci roku 1940. Také zjistil,

že Gluck dlel v New Yorku v době epidemického střílení policejních zřízenců. Kde byl Gluck nyní? To byla další otázka Bannermanova. A jako v odpověď došla zpráva o úplné zkáze podél Středozemního moře. Gluck odjel právě před měsícem do Evropy; o tom Bannerman věděl. Nebylo však nutno, aby jel za ním do Evropy. Prostřednictvím kabelových depeší a za spolupráce evropské tajné policie stopoval Gluckovu cestu podél Středozemního moře a shledal, že v každém případě souhlasila s vyhozením pobřežních ochranných zařízení a lodí. Také se dověděl, že Gluck právě odjel na dopravní lodi Společnosti Zelené Hvězdy, na *Britanicu* do Spojených Států.

Tento případ byl v Bannermanovu mozku zcela vyhráněn a tak v mezidobí, kdy čekal na konečný výsledek, pracoval již jen na detailech. Při tom byl podporován Georgem Brownem, zřízencem Woodova systému bezdrátové telegrafie. Když pak Britanie dorazil do Sandy Hooku, přistál na něm Bannerman na vládní lodici a zatkl Emila Glucka. Následovalo přelíčení a doznání. Gluck prohlásil, že lituje pouze jednoho, totiž, že nevyužítkoval úplně svého času. Jak pravil, kdyby byl jenom měl tušení o tom, že bude někdy objeven, byl by pracoval rychleji a byl by provedl tisíckrát větší zkázu, nežli až dosud vykonal. Jeho tajemství zhynulo s ním. ačkoliv jest nyní známo, že francouzská vláda docílila styků s ním a nabídla mu celý bilion franků za jeho

24 Nepřítel všeho světa

vynález, kterým mohl přímo a těsně zhustili elektrické výboje.

»Cože?« odpověděl Gluck. »Prodati vám to, čím byste mohli zotročiti a zničiti trpící lidstvo?« A ačkoliv válečné úřady všech národů zkoušely to ve svých tajných laboratořích, byly daleko od objevu sebe menší stopy jeho tajemství. Emil Gluck byl popraven dne 4. prosince 1941 a tak zemřel stár 46 let jeden z nejvíce nešťastných geniů světa, muž s ohromujícím rozumem, jehož mocná síla však na místo, aby konala dobro, byla roztráštěna a zvrácena, takže Gluck stal se jedním z nejstrašnějších zločinců. —